

Arrest

nr. 202 120 van 9 april 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Vlaamse Kaai 76
2000 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 1 september 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 juli 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat A. ALENKIN, die tevens de tweede en de derde verzoekende partij vertegenwoordigt, en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 april 2017 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 4 juli 2017 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 27.04.2017 bij onze diensten werd ingediend door :

(..)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden voor V., S.(..) :

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 21/01/2011 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 27.04.2017 en in de bijgevoegde medische attesten (zie bevestiging arts d.d. 03/07/2017 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). Aangezien betrokkene geen enkel nieuw element aanbrengt, is de aanvraag bijgevolg onontvankelijk.“

1.3. Op 4 juli 2017 wordt de derde verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De heer

Naam + voornaam: V., A. (..)

geboortedatum: 28.03.1992

geboorteplaats: Jerevan

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.“

2. Over de rechtspleging

De Raad merkt op dat noch de Vreemdelingenwet, noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet dat, in het raam van een schorsings- en annulatieprocedure, nog een nota door de verzoekende partij kan worden ingediend ter aanvulling op het verzoekschrift. De door verzoekende partij ter terechtzitting neergelegde nota van 29 maart 2018 dient dan ook uit de debatten te worden geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

1.1. In een enig middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

“2.1. Middel: Schending van zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 9ter Vreemdelingenwet, schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en schending van artikelen 3 van het EVRM

Het bovenstaand middel is gericht tegen alle bestreden beslissingen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier én op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het ernstig en moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekers bij het indienen van huidig verzoek tot nietigverklaring van de bestreden beslissing en tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen is zéér actueel aangezien de bestreden beslissingen aan verzoeker de heer S. V. (...) en zijn vrouw en meerderjarig kind een leven in België ontzegd wordt en hun meerderjarig zoon reeds het bevel ontving om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en terug te keren naar haar land van herkomst ondanks verzoekers van mening zijn dat de heer S.V. (...) in zijn land van herkomst geen gepaste medische behandeling kan krijgen.

Verzoeker de heer S. V. (...) kwam in België met zijn vrouw en meerderjarig kind om politiek asiel aan te vragen.

Hij diende tevens reeds vroeger in België medische verzoeken voor machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

De laatste aanvraag van verzoeker ex-artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend op 27 april 2017, werd tevens op 4 juli 2017 onontvankelijk verklaard door de DVZ.

Verzoeker de heer S.V. (...) die momenteel ernstig ziek is, is echter absoluut niet akkoord met de motivering van de bestreden beslissingen en dient derhalve het huidig beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De diagnose van de aandoening van de heer S. V. (...) werd tijdens behandeling veranderd naar bronchiaal astma;

Dat gebeurde in het kader van een foutieve extradictie van verzoeker V. S. (...) naar Armenië in 2012 die werd uitgevoerd zonder voorafgaand gerechtelijke beslissing.

Verzoeker de heer S. V. (...) lijdt in casu aan chronisch obstructief longlijden COPD.

Hij heeft tevens andere aandoeningen vermeld in de medische documenten (zie medische stukken 2-5 in bijlage).

Hij is niet akkoord met de beslissing van de arts-adviseur van de DVZ dat zijn medisch toestand onveranderd blijft.

Het gaat in casu over verslechtering van zijn toestand in de laatste tijd.

De graad van gevaar is intussen verslechterd van 3.1 vroeger tot 8.1 op heden.

Verzoeker V. S. (...) werd in 2012 foutief geëxtradeerd naar Armenië zonder een beslissing van een gerecht.

Het was deze tijd tevens geen nodig ingreep uitgevoerd.

Dat leidde tevens tot verslechtering van zijn medische situatie.

Verzoeker de heer S. V. (...) meent tevens dat hij nooit vroeger bronchiaal astma had. Het stond volgens hem foutief in zijn medisch diagnose.

Er was in casu geen spirometrie uitgevoerd in 2012. Dat was volgend de heer S. V. (...) foutief vermeld in zijn medische papieren.

De behandeling van eerste verzoeker in Armenië is tevens niet mogelijk gelet op gebrek aan nodige medicaties aldaar onder meer spiriva medicatie.

Er is geen spiriva behandeling mogelijk in Armenië.

Volgens verzoeker is zijn toestand verslechterd i.t.t. de situatie jaren geleden bij zijn eerste medische onderzoeken in België.

Er loopt momenteel een verhoogd risico van ernstige gevolgen in geval van zijn terugkeer naar Armenië.

De psychische toestand van verzoeker is tevens ook verslechterd wegens talrijke negatieve beslissingen, niet altijd correcte medische behandeling en diagnostiek en een foutieve aflevering naar Armenië in 2012.

De zieke kan niet worden behandeld in het land van herkomst wegens gebrek aan gespecialiseerde medische centra aldaar die qua betaling toegankelijk zijn.

Het blijkt zeer duidelijk uit medische elementen voorgelegd bij de huidige medische regularisatieaanvraag.

De dokter vermeldt in het medisch getuigschrift (stuk 2) tevens de nodige medicamentose behandeling en eventuele controle noodzakelijk zijn.

De stopzetting van de behandeling kan volgens de behandelende geneesheer ernstige gevolgen hebben.

Die medische behandeling is in casu niet beschikbaar in Armenië.

Bij de huidige aanvraag ex-artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werden enkele belangrijke documenten toegevoegd. Deze documenten tonen dat verzoeksters' terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk minstens zeer gevaarlijk is.

Verzoeker de heer S. V. (...) heeft immers ernstige medische problemen die behandeling op het Belgisch grondgebied vereisen.

De nodige medische behandeling is niet beschikbaar in Armenië die een zeer achterstalig gebied is (zie stuk 6).

Die behandeling is eventueel enkel tegen betaling beschikbaar.

Deze is niet toegankelijk voor verzoekster die momenteel geen financiële middelen heeft.

Zijn ziekte is levensgevaarlijk in de zin dat zonder normale behandeling bestaat er een groot risico van overlijden.

De tegenpartij beslist in casu niet correct dat er geen risico voor het leven van verzoeker bestaat.

De behandelende geneesheer attesteert dus duidelijk dat de terugkeer naar het land van herkomst een groot gevaar kan uitmaken.

Alsmede is er voor verzoekers geen enkel sociaal vangnet in haar land van herkomst.

Gelet het hiervoor vermelde zou het terugsturen van verzoekers naar hun land van herkomst, een schending uitmaken van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, m.n. schending van het recht op leven en verbod van foltering.

Met het hiervoor vermelde heeft de verwerende partij geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het weze derhalve duidelijk dat er een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel bestaat in hoofde van verzoekster.

Het blijkt zeer duidelijk uit medische elementen voorgelegd bij de huidige medische regularisatieaanvraag.

De dokter vermeldt in het medisch getuigschrift tevens de nodige medicamentose behandeling en eventuele noodzakelijk zijn.

De stopzetting van de behandeling kan volgens de behandelende geneesheer ernstige gevolgen hebben.

Die medische behandeling is niet beschikbaar in Armenië..

Bij de huidige aanvraag ex-artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werden enkele belangrijke medische documenten toegevoegd. Deze documenten tonen dat verzoeksters' terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk minstens zeer gevaarlijk is.

Verzoeker de heer S. V. (...) heeft immers ernstige medische problemen die behandeling op het Belgisch grondgebied vereisen.

De nodige medische behandeling is niet beschikbaar in Armenië die een zeer achterstalig gebied is.

Die behandeling is eventueel enkel tegen betaling niet beschikbaar.

Deze is niet toegankelijk voor verzoekster die geen financiële middelen heeft.

De behandelende geneesheer attesteert dus duidelijk dat de terugkeer naar het land van herkomst een groot gevaar kan uitmaken.

Alsmede is er voor verzoekers geen enkel sociaal vangnet in haar land van herkomst.

Met het hiervoor vermelde heeft de verwerende partij geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het weze derhalve duidelijk dat er een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel bestaat in hoofde van verzoekster.

Gelet het hiervoor vermelde zou het terugsturen van verzoekers naar hun land van herkomst, een schending uitmaken van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, m.n. schending van het recht op leven en verbod van foltering.

Met het hiervoor vermelde heeft de verwerende partij geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De motivering van de bestreden beslissingen is in casu helemaal niet bevredigend.

De tegenpartij houdt geen rekening met bijzonder moeilijke concrete medische situatie van verzoekers (eerder uiteengezet).

En voornamelijk met het feit dat verzoekers geen financiële middelen hebben en kunnen hoge medische kosten in het land van herkomst niet betalen.

Verzoekers houden zich het recht voor om met toepassing van artikel 39/76, al. 3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot op de datum van de zitting voor uw Raad bijkomende stukken neer te leggen."

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissingen zijn genomen. Zo wordt in de eerste bestreden beslissing verwezen naar artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet en wordt vastgesteld dat eerste verzoekende partij reeds op 21 januari 2011 een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet had ingediend. Voorts blijkt dat in de nieuwe aanvraag van 27 april 2017 opnieuw dezelfde elementen worden ingeroepen. De verwerende partij verwijst hiervoor naar het advies van de arts-adviseur van 3 juli 2017 terzake. Gelet op voormeld artikel van de Vreemdelingenwet moet in dat geval de aanvraag onontvankelijk verklaard worden.

Ook de tweede bestreden beslissing bevat een motivering in rechte, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet als een motivering in feite waar erop gewezen wordt dat derde verzoekende partij niet in bezit is van een geldig visum.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissingen, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling."

In casu werd de aanvraag onontvankelijk verklaard omdat de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

3.4. Artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaart *"wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling"*. Deze bewoordingen zijn duidelijk en behoeven geen interpretatie. Deze wetsbepaling geeft duidelijk aan dat de bij de aanvragen ingeroepen elementen met elkaar dienen te worden vergeleken, waarbij de aanvraag onontvankelijk dient te worden verklaard indien deze elementen dezelfde zijn. De wetgever heeft aldus willen verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen tot in het oneindige worden ingediend, laat staan dat ze zouden worden ingediend als een verdoken beroep tegen eerder genomen beslissingen.

Op 3 juli 2017 heeft de arts-adviseur volgend advies verleent inzake de nieuwe medische regularisatieaanvraag van eerste verzoekende partij:

“Naam: V., S. (..)(R.R.: xxxxxxxxxxxxxxxx)

Mannelijk

nationaliteit Armenië

geboren te Jerevan op 07.03.1960

adres: (..)

U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 27/4/2017 en 21/1/2011 te vergelijken, Betrokkene legt in de aanvraag d.d. 27/4/2017 een SMG voor opgesteld door Dr. PARTON op 12/4/2017 (+ bijlagen 28/12/2016,,2/3/2017 en labotesten).

Uit dit/deze medisch(e) getuigschrift(en) blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. de/het medisch(e) attest(en) gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 21/1/2011.

Op het SMG (+bijlagen/aanvullingen) wordt namelijk vermeld dat V., S.(..) lijdt aan COPD, benigne prostaat hypertrofie, psychiatrische problemen onder meer onder de vorm van aanpassingsstoornissen, verhoogde bloeddruk.

Dit zijn louter symptomen van de reeds eerder ingeroepen diagnoses.

Op het voorgelegde nieuwe SMG d.d. 12/4/2017 wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld voor betrokkene, maar dit laatste bevestigt enkel de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene.”

3.5. Eerste verzoekende partij is het oneens met deze beoordeling en meent dat haar toestand verslechterd is. Zij stelt dat zij vroeger nooit bronchiaal astma heeft gehad. Dit stond foutief in haar diagnose. In 2012 werd geen spirometrie uitgevoerd. Dit werd verkeerd vermeld in haar medische documentatie.

3.6. De Raad stelt vast dat eerste verzoekende partij bij haar aanvraag van 27 april 2017 een standaard medisch getuigschrift van 12 april 2017 heeft gevoegd waarin gemeld wordt dat haar medische voorgeschiedenis bestaat uit benigne prostaathypertrofie, arteriële hypertensie, COPD dd astma – COPD overlapsyndroom en PTSD. De diagnose die in voormeld getuigschrift wordt gesteld is: *“COPD dd astma-COPD overlapsyndroom, spirometrie: matig obstructief met significante doch onvolledige reversibiliteit; matige difussiedaling, Air trapping, gestegen luchtweerstand BPH Pirates -2 score”*

Vergeleken met de aanvraag van 21 januari 2011 blijkt dat eerste verzoekende partij toen gediagnosticeerd werd met COPD, COPD graad 3, benigne prostaathypertrofie, een psychiatrisch probleem, een ernstige depressie en prostatismeklachten alsook een aanpassingsstoornis met gemengde emotionele kenmerken.

Op grond van deze gegevens kan niet betwist worden dat eerste verzoekende partij zowel bij haar eerdere aanvraag in 2011 als bij de aanvraag in 2017 gediagnosticeerd werd met COPD, zodat de arts-adviseur correct vaststelt dat het in casu gaat om een reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand. Eerste verzoekende partij erkent trouwens zelf in het verzoekschrift dat zij lijdt aan COPD. Ook uit het medisch advies van 16 maart 2012 inzake de aanvraag van 2011 blijkt trouwens dat de arts-adviseur toentertijd ook al COPD aannam als aandoening. Met haar bloot betoog dat de diagnose veranderd werd naar bronchiaal astma slaagt zij er aldus niet in, gelet op de voorgelegde medische stukken, aannemelijk te maken dat de arts-adviseur op kennelijk verkeerde gronden heeft vastgesteld dat het in casu gaat om medische gegevens die nog niet eerder voorlagen.

In tegenstelling tot wat eerste verzoekende partij voorhoudt, kan uit een vergelijking van de bij de verschillende aanvragen voorgelegde medische elementen niet blijken dat de meest recente aanvraag blijk doet geven van andere medische elementen die nog niet eerder werden aangehaald bij de aanvraag van 2011. Verzoekende partij maakt met een loutere verwijzing naar de voorgelegde medische attesten, waarvan blijkt dat de arts-adviseur ze onder de loep heeft genomen en de Raad op lezing van de voorgelegde medische attesten oordeelt dat de arts-adviseur op goede gronden heeft besloten dat het in casu gaat om een reeds eerder ingeroepen gezondheidstoestand, niet aannemelijk dat er in de aanvraag van 2017 gewag wordt gemaakt van andere diagnoses dan degene die reeds werden ingeroepen in de aanvraag van 2011.

Nog daargelaten de vraag of een verslechtering van de gezondheidstoestand een nieuw medisch gegeven is, destemee reeds in het verleden werd geoordeeld dat het in casu gaat om ernstige aandoeningen, dient alleszins gesteld dat eerste verzoekende partij op geen enkele concrete wijze aantoot op welke wijze haar gezondheidstoestand verslechterd is. Haar betoog dat de “graad van gevaar” verslechterd is van 3.1 naar 8.1 maakt zij niet concreet op grond van de voorgelegde medische stukken, evenmin als haar betoog inzake haar psychische toestand.

De Raad ziet voorts niet in welk belang eerste verzoekende partij heeft bij de stelling dat in het verleden geen spirometrie werd uitgevoerd, nu zelfs indien dit klopt, nog steeds blijkt dat zij in het verleden ook gediagnosticeerd werd met COPD, en dit ondanks het feit of er al dan niet een spirometrie werd uitgevoerd. Waar verzoekende partij nog erop wijst dat zij thans spiriva als medicatie voorgeschreven krijgt, dient vastgesteld te worden dat dit ook al het geval was bij de aanvraag in 2011, zodat zij hier ook geenszins aantoot dat het zou gaan om een nieuw medisch gegeven.

3.7. Nu eerste verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat het om een andere medische toestand gaat zodat de verwerende partij in casu artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet correct heeft toegepast, dient verwerende partij geen verder onderzoek te verrichten naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst. Meer nog, in voornoemde bepaling gaat het om een gebonden bevoegdheid, wat in concreto betekent dat wanneer de gemachtigde vaststelt dat “de ingeroepen elementen (...) reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk”, hij niet anders kan dan de aanvraag onontvankelijk te verklaren, zonder nog verder de eventuele beschikbaarheid of toegankelijkheid van enige medische behandeling in het land van herkomst na te gaan. Om die reden is het betoog van de eerste verzoekende partij aangaande het gebrek aan behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst niet dienstig. Deze kritiek kan dan ook geen afbreuk doen aan het determinerende motief van de thans eerste bestreden beslissing en kan aldus niet leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing.

3.8. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Het begrip “uitzonderlijke gevallen” werd nader omschreven in de zaak Paposhvili / België (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde: “183. *The Court considers that the “other very exceptional cases” within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.*” (Het Hof oordeelt dat onder “andere zeer uitzonderlijke gevallen” zoals bedoeld in de zaak N v. Verenigd Koninkrijk die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 EVRM dient begrepen te worden de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting. Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen.)

In casu toont de eerste verzoekende partij dergelijke uitzonderlijke situatie evenwel niet aan, dit temeer in het licht van de vaststellingen van de arts-adviseur die reeds eerder op 7 december 2010 (het beroep tegen de ongegrondheidsbeslissing van 23 december 2010 werd trouwens verworpen door de Raad bij arrest nr. 63 695 van 23 juni 2011) en 16 maart 2012 heeft geoordeeld dat de benodigde medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland en eerste verzoekende partij thans niet aantoot dat er sprake is van nieuwe elementen die een andere of nieuwe beoordeling opdringen. Zoals blijkt uit voormeld advies van 2012 heeft de arts-adviseur erop gewezen dat eerste verzoekende partij – indien zij financieel niet in staat is om de behandeling te betalen – toegang heeft tot gratis zorgen en medicatie. Het betoog van eerste verzoekende partij dat er moet betaald worden kan hieraan geen

afbreuk doen. De arts-adviseur baseert zich immers op objectieve informatie voor zijn stelling, en zelfs de informatie die eerste verzoekende partij hanteert (stuk 6 gevoegd aan het verzoekschrift) stelt dat de kost voor behandeling en medicatie enkel een bezorgdheid is voor degenen die niet kunnen genieten van de sociale programma's die er bestaan. Zelfs waar er gewag wordt gemaakt van mogelijke onderfinanciering in het systeem dient opgemerkt te worden dat eerste verzoekende partij, haar echtgenote en volwassen zoon niet arbeidsongeschikt blijken en evenmin blijkt dat zij in Armenië niet via tewerkstelling kunnen instaan voor de mogelijke kosten die gepaard gaan met de medische behandeling. Verzoekende partijen tonen geenszins op concrete wijze aan dat dit voor hen onmogelijk zou zijn. Ook het blote betoog dat er geen gespecialiseerde centra in Armenië zijn kan gelet op de onderbouwde bevindingen van de arts-adviseur dat de specifiek voor eerste verzoekende partij benodigde medicatie en zorgen in Armenië beschikbaar zijn, niet overtuigen.

Verder schrijft geen enkele bepaling voor dat eerste verzoekende partij moet kunnen genieten van een medische zorgverstrekking of opvolging die van een zelfde kwalitatief niveau is als dat in België of even snel en eenvoudig als dat het geval is in België kan opgestart worden, doch slechts of een adequate behandeling beschikbaar en toegankelijk is. Tevens wordt erop gewezen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een staat te blijven louter om de reden dat die staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Verzoekende partijen maken met hun betoog niet aannemelijk dat de medische zorgverstrekking in Armenië dermate te wensen overlaat dat eerste verzoekende partij bij terugkeer in een onmenselijke of vernederende toestand zal terechtkomen.

3.9. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER